

Istenem! Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene!

Hálát adok azért a nagy kegyelemért, hogy ebben az évben az Ószövetséget „kellett” tanítanom az osztályomnak, bár sokkal inkább „szabad”-nak és „lehet”-nek éreztem. Legfőképpen pedig ajándéknak.

Mielőtt belefogtam, mennyi mindent nem tudtam az Ószövetségről! (És mennyi mindent nem tudok még most sem!) Döbbenettel töltött el, hogy a legszűkebb leírások hányszor megemlítik, hogy ezek az emberek sírtak! (Pl. Jákob Ézsau viszontlátásakor, Ráchel megpillantásakor...) Ráébredtem, hogy ma is mennyit lehet tanulni tőlük. Milyen áldottnak érezték magukat, pedig nem volt annyi mindenük, mint nekünk. Az életük szűkös körülmények között telt, tele volt bukkánókkal, elég csak az örökösödési problémáikra tekintenünk. Mégis rendkívül érzékenyek voltak, képesek voltak a megszokott környezetükben tovább- és továbbkérdni, amíg rá nem találtak a valódi, nem ábrázolható, nem látható, megismerhetetlen Istenre! Képesek voltak ezt az Istent hordozni egy teljesen más világot élő nép közepette.

Számomra a valódi kérés, keresés és zörgetés pontosan ilyen. Nem arról szól, hogy hogyan próbálom meg Istent egy kívánságteljesítő automatává degradálni. Hanem arról, hogy felvállalom az ismeretlen utakat, és addig megyek rajta, amíg el nem érek valami olyasmihez, ami több nálam, ami túlmutat rajtam, amit még nem ismerek. Arról, hogy újra és újra neki kezdek ennek az útnak, mintha még semmit sem tudnék Róla.

Mert Ő mindig itt van, és vár. Várja, hogy kérd, keresd, zörgesd, hogy válaszolni tudjon.

Mert számomra felfoghatatlan módon szabadságot ad nekünk, és komolyan gondolja. Sohasem kényszerít.

(Ezt is megtanulhatnánk Tőle.)

Itt van, de neked kell lépned felé.

Zörgetsz?

Vincze Katalin, Szár